

عنوان مقاله:

بررسی سازماندهی فضایی خانه های ایرانی

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری و شهرسازی اسلامی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

اکرم اسفندیاری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه گیلان

مهسا بالی - دانشجوی کارشناسی دانشگاه رازی کرمانشاه

خلاصه مقاله:

در جامعه ی سنتی ایران خانواده از واحدهای بنیادین جامعه است و خانه محور اصلی یکپارچگی خانواده است . با درک درست از سازمان فضایی یک خانه ی سنتی ایران می توان به یکی از دلایل آرامش، امنیت و هویت این خانه ها دست یافت. لایه های فضایی در خانه گویای وجود یک شبکه ی نامریی هستند. این شبکه از دو محور عمودی و افقی (محورهای زمین و آسمان) تشکیل شده است. در این دو محور انواع فضاهای باز، سرپوشیده و بسته در مقیاس های مختلف جلوه گری می کند. عناصر تشکیل دهنده ی این فضا، سقف، کف و دیوار است که ضمن برخورداری از استقلال فضایی هیچ کدام در خود مسدود نبوده و به نحوی از طریق بسط فضایی یا چشم اندازی یا نوری با فضاهای مجاور ارتباط برقرار می کند. الگوهای فضایی در خانه های تاریخی به طور مشخص از فرم، مضمون و حالت برخوردار بوده اند و سازمان فضایی این خانه ها به صورت همگرا پاسخگو به شیوه ی زندگی، برقراری ارتباط متقابل با طبیعت، تأمین ایستایی و آسایش بوده است، در حالی که در خانه های دهه های اخیر فضاها هم ارتفاع شده اند و سازمان فضایی تنوع ارتفاعی خود را از دست داده و مفهوم مقطع فضایی به یک مستطیل ساده ی تک عملکردی میل پیدا کرده است.

کلمات کلیدی:

خانه، سازماندهی فضایی، ادراک فضایی، مقطع فضایی، فضای باز - سرپوشیده - بسته، توانمند سازی فضا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/289721>

